

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. ν. 3.—

Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν 20

264—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμού—264

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις συνδρομοῦνται δύνανται ὁ ποστέλλωσιν τὰς συνδρομὰς αὐτῶν διὰ γραμματοσήμου.

Τοῖς συνδρομοῦταις τῆς Ἀθηναϊκῆς δίδεται δωρεὰν χρωματισμένῃ εἰκὼν τῆς Ὁραίας Βερετίας.

ΩΡΑΙΑ ΕΙΚΩΝ

Τὸ ἰσχυρώτατον ἐλατήριον τὸ δυνάμενον νὰ διοικήσῃ τὴν καρδίαν, ἀναπτύξῃ τὰ αἰσθήματα, χαλινώσῃ τὰ πάθη καὶ ὀξύνῃ τὴν διάνοιαν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἀγαθὸν τοῦ πλησίον αὐτοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν, ἥτις ἀναπτύσσεται ἐν ἡμῖν διὰ τῆς γνώσεως τῶν παθημάτων τοῦ Σωτῆρος ὑπὲρ ἡμῶν καὶ τῆς ἀποδοχῆς τῶν ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ ἀρχῶν αὐτῶν. Ἡ οὕτως εὐγνωμονοῦσα ψυχὴ θυσιάζει τὰ πάντα καὶ κατοροῖ τὰ πάντα ἀγωνιζομένη, ὅπως ἀφ' ἐνὸς μὲν προσελκύσῃ τὴν εὐνοίαν τῶν ἀντικειμένων τῆς ἀγάπης τῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐκθέσῃ τὸ πληροῦν αὐτῇ αἴσθημα. Ὁ εὐσεβὴς ἀγαπᾷ χάριν τοῦ Σωτῆρος τὸν πλησίον, ἥτοι πάντα ἄνθρωπον, εἴτε φιλικῶς εἴτε ἐχθρικῶς πρὸς αὐτὸν διακείμενον, γνωστὸν ἢ ἄγνωστον, ὁμογενῆ ἢ ἄλλογενῆ, ὁμόθησκον ἢ ἀλλόθησκον ἤ. Καὶ ὄντως ἔνθα τὸ αἶσθημα τοῦτο ἐμφωλεῖται ἐκεῖ ἐκτελοῦνται πράξεις διεγείρουσαι τὸν τε θαυμασμόν καὶ τὴν εὐδοκίαν παντὸς ἀνθρώπου, ἐκεῖ ἀναπτύσσεται χαρὰ, ἐκεῖ εὐτυχία ἀληθής, ἐκεῖ μακαριότης, ὡς τοῦτο καταφαίνεται ἐκ τοῦ ἐπομένου διαλόγου.

«Πρὸ ὀλίγου εἶδον ὠραιότατὴν εἰκόνα», ἔλεγέ τις εἰς τὸν φίλον του Β, ὅτε συννητήθησαν μετὰ τὴν ἐργασίαν τῆς ἡμέρας.

«Καὶ ποία ἦτον αὕτη;» ῥώτησεν ὁ Β.

«Ἦτο τοπογραφία. Ἡ ἰδέα ἦτον ὠραιότατη καὶ ἡ ἐκτέλεσις σχεδὸν ἐντελής. Νὰ πηγαίνωμεν νὰ τὴν ἴδωμεν πρὶν ἢ τὴν ἀποσύρουν».

«Εἶδον ὠραίαν εἰκόνα καὶ ἐγὼ σήμερον».

«Ἀλλ' ὅπως; καὶ ποία ἦτο;»

«Εἶδοποιήθη σήμερον το πρῶτ' ὅτι πολὺ δυστυχία ὑπῆρχεν εἰς οἰκογένειάν τινα, καὶ ἅμα ἡδυνήθη ν' ἀφῆσω τὴν ἐργασίαν μου ἐπορεύθην νὰ ἴδω τί ἡδυνάμην νὰ πράξω. Ἀνερχίθη ἐπὶ ὑπερφύου ἔνθα οἱ οἰκογένεια ἐστεγάζετο, καὶ ἅμα ὡς ἐπλησίαζον νὰ κρούσω τὴν θύραν, ἤκουσα φωνὴν προσευχομένην. Ὅτε ἡ προσευχὴ ἐτελείωσε, εἰσῆλθον εἰς τὸ ἄθλιον δῶμα, καὶ εὖρον νεαρὸν ἔμπορον εἰς οὗ τὸ κατάστημα πρὸ ὀλίγου εἶχον εἰσέλθει, καὶ τοῦ ὁποίου αἱ ὑποθέσεις ὡς ἐγίνωσκον ἦσαν ἐπείγουσαι. Καὶ ὅμως τὰς εἶχεν ἀφήσει, καὶ διέτριψε χρόνον τινα πρὸς παραμυθίαν τῶν ἀσθενῶν καὶ πασχόντων κατοίκων τοῦ ὑπερφύου ὅταν ἦλθον εἰς τὴν θύραν προσήχθετο οὗτος μετ' αὐτῶν πρὶν ἢ ἀποχωρήσῃ. Ἡρώτησα αὐτὸν πῶς ἡδύνατο νὰ εὕρῃ καιρὸν νὰ ἀφήσῃ τὴν ἐργασίαν του ἐν τοιαύτῃ πολυασχόλῳ ἐποχῇ καὶ οὗτος ἀπήντησεν ὅτι γινώσκων ὅτι ἡ κατάστασις τῆς οἰκογενείας διεκοινώθη εἰς διαφόρους χριστιανούς ἐφοβήθη μήπως ὁ χριστιανισμὸς ὑποφέρῃ ἐὰν δὲν ἐδίδετο ἀμέσως βοήθεια. Δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον (εἶπεν οὗτος) ὅπως ἀποκτήσω χρήματα, ἀλλ' εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον ὅπως ἡ τιμὴ τοῦ Χριστοῦ διατελεσῇ ἀπαρομειώτως».

Ὁ τοσοῦτον σεβόμενος τὰς χριστιανικὰς ἀρχὰς εἶναι κατὰ φυσικὴν συνέπειαν καὶ ἄνθρωπος εὐθύς, δίκαιος, χρήσιμος καὶ εὐτυχὴς αὐτὸς τε καὶ οἱ περὶ αὐτόν. Πόσον πολῦτιμοι αἱ ἀρχαὶ τοῦ χριστιανισμοῦ!

ΤΕΙΟΝ

[Ἰπὸ Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ καθηγητοῦ].

Ὁ Ἐνετὸς Μάρκος Παῦλος γνωστότατος διὰ τὰς ἐν Ἀσίᾳ κατὰ τὸν 17. αἰῶνα ἐκτενεῖς αὐτοῦ περιηγήσεις, ἀναφέρει πρῶτος περὶ τῆς χρήσεως τοῦ τεῖου. Ὁ δὲ σοφὸς Ἰησοῦτης Μ. Πίκκης ἱεραπόστολος ἐν Κίνᾳ ἔστειλεν εἰς τὴν Εὐρώπην τέϊον καὶ κατέστησε διὰ τῶν ἐπιστολῶν του (1600) γνωστὰς τὰς ιδιότητας αὐτοῦ.